Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
YVES'A BOTA
przedstawiona w dniu 25 października 2018 r.[1]

Sprawa C-579/17

BUAK Bauarbeiter-Urlaubs- u. Abfertigungskasse
przeciwko
Gradbeništvo Korana d.o.o.

[wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeits- und Sozialgericht Wien (sąd pracy i spraw społecznych w Wiedniu, Austria)]

Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Artykuł 53 – Wydanie zaświadczenia – Postępowanie administracyjne lub sądowe

1. Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych[2].

2. Wniosek ten został złożony w ramach wszczętego przez Bauarbeiter-Urlaubs- u. Abfertigungskasse (kasę ds. urlopów i odpraw pracowników budowlanych, Austria)[3] postępowania o wydanie zaświadczenia zgodnie z art. 53 rozporządzenia nr 1215/2012 w celu wykonania prawomocnego wyroku zaocznego wydanego przeciwko spółce Gradbeništvo Korana d.o.o., z siedzibą w Słowenii.

3. Zgodnie z artykułami 37 i 42 rozporządzenia nr 1215/2012 wydanie takiego zaświadczenia jest obowiązkowe do celów uznania i wykonania w jednym państwie członkowskim orzeczeń wydanych w innym państwie członkowskim. Taki dokument, niewymagający przeprowadzenia uprzednio specjalnego postępowania, ma na celu potwierdzenie wykonalności orzeczeń i został pomyślany jako odtworzenie orzeczenia poprzez przedstawienie jego fragmentów w celu ułatwienia jego swobodnego przepływu i bezpośredniego wykonania.

4. W tych okolicznościach, jak wskazała Komisja, dopuszczalność pytania prejudycjalnego zależy od tego, czy zadania wykonywane przez sąd wydający orzeczenie mają charakter administracyjny, czy też sądowy.

5. Tak postawione pytanie prawne, dotyczące stosowania art. 53 rozporządzenia nr 1215/2012, jest nowe, w odróżnieniu od pytania postawionego przez Arbeits- und Sozialgericht Wien (sąd pracy i spraw społecznych w Wiedniu, Austria), sąd odsyłający, które ma na celu ustalenie, czy spór należy do „spraw cywilnych i handlowych", czy też nie mieści się w zakresie znaczeniowym tego pojęcia.

1 Język oryginału: francuski.

2 Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

3 Zwany dalej „BUAK-iem".

Ponieważ drugie przytoczone powyżej pytanie nie przedstawia szczególnych trudności w świetle orzecznictwa Trybunału, moja opinia będzie dotyczyła wyłącznie dopuszczalności wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, co Trybunał powinien zweryfikować przed zbadaniem jego zasadności.

6. Na zakończenie mojej analizy zaproponuję Trybunałowi, aby stwierdził, że w przypadku wątpliwości co do możliwości zastosowania rozporządzenia nr 1215/2012 wydanie zaświadczenia zgodnie z art. 53 tego rozporządzenia wymaga przeprowadzenia sądowego badania, w ramach którego sąd krajowy jest uprawniony do wystąpienia do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym, a zatem można stwierdzić, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest dopuszczalny.

I. Ramy prawe

A. Prawo Unii Europejskiej

7. Motywy 1, 4, 6, 26, 29 i 32 rozporządzenia nr 1215/2012 stanowią:

„(1) W dniu 21 kwietnia 2009 r. Komisja przyjęła sprawozdanie dotyczące stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych[4]. W sprawozdaniu stwierdzono, że funkcjonowanie tego rozporządzenia jest zasadniczo zadowalające, ale należałoby usprawnić stosowanie niektórych jego przepisów, ułatwić w większym stopniu swobodny przepływ orzeczeń oraz jeszcze bardziej zwiększyć dostęp do wymiaru sprawiedliwości. Ze względu na konieczność wprowadzenia szeregu dalszych zmian dla zachowania przejrzystości rozporządzenie to należy przekształcić.

[…]

(4) Różnice pomiędzy przepisami poszczególnych państw o jurysdykcji i uznawaniu orzeczeń utrudniają należyte funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Dlatego nieodzowne jest wydanie przepisów celem ujednolicenia przepisów o jurysdykcji w sprawach cywilnych i handlowych, aby zapewnić szybkie i nieskomplikowane uznawanie i wykonywanie orzeczeń wydanych w jednym z państw członkowskich.

[…]

(6) Celem zagwarantowania swobodnego przepływu orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych niezbędnym i stosownym jest, aby przepisy o jurysdykcji oraz uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń zostały określone w drodze aktu unijnego, który będzie wiążący i bezpośrednio stosowany.

[…]

(26) Wzajemne zaufanie do sprawowania wymiaru sprawiedliwości w Unii usprawiedliwia zasadę, zgodnie z którą orzeczenia wydane w państwie członkowskim powinny być uznawane we wszystkich państwach członkowskich bez potrzeby przeprowadzania specjalnego postępowania. Ponadto cel w postaci ograniczenia nakładu czasu pracy oraz kosztów, jakie wiążą się z transgranicznym postępowaniem sądowym, uzasadnia zniesienie wymagania stwierdzenia wykonalności przed wykonaniem orzeczenia w wezwanym państwie członkowskim. W związku z tym orzeczenie wydane przez sądy państwa członkowskiego powinno być traktowane tak, jak gdyby zostało wydane w wezwanym państwie członkowskim.

4 Dz.U. 2001, L 12, s. 1.

[…]

(29) Bezpośrednie wykonywanie – bez stwierdzenia wykonalności w wezwanym państwie członkowskim – orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim nie powinno naruszać prawa do obrony. Dlatego osoba, wobec której wystąpiono o wykonanie orzeczenia, powinna mieć możliwość wystąpienia o odmowę uznania lub wykonania orzeczenia, jeżeli uzna, że występuje jedna z podstaw odmowy uznania. Powinno to obejmować podstawę polegającą na tym, że osoba ta nie miała możliwości przygotowania swojej obrony, gdy orzeczenie zostało wydane zaocznie z powództwa cywilnego w związku z postępowaniem karnym […].

[…]

(32) W celu poinformowania osoby, wobec której wystąpiono o wykonanie orzeczenia, o wykonaniu orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim, zaświadczenie przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, w razie konieczności wraz z orzeczeniem, powinno zostać doręczone tej osobie w rozsądnym terminie przed pierwszym środkiem wykonawczym. W tym kontekście pierwszy środek wykonawczy oznacza pierwszy środek wykonawczy po takim doręczeniu".

8. Rozdział I tego rozporządzenia, zatytułowany „Zakres stosowania i definicje", zawiera art. 1, który stanowi:

„1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie w sprawach cywilnych i handlowych, bez względu na charakter sądu lub trybunału. Nie obejmuje ono w szczególności spraw skarbowych, celnych czy administracyjnych ani odpowiedzialności państwa za działania i zaniechania w wykonywaniu władzy publicznej (»acta iure imperii«).

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:

[…]

c) ubezpieczeń społecznych;

[…]".

9. Artykuł 28 tego rozporządzenia stanowi w ust. 1 i 2:

„1. Jeżeli pozwany mający miejsce zamieszkania w jednym państwie członkowskim zostaje pozwany przed sąd innego państwa członkowskiego, ale się nie stawi, sąd stwierdza z urzędu brak swej jurysdykcji, o ile jego jurysdykcja nie wynika z przepisów niniejszego rozporządzenia.

2. Sąd zawiesza postępowanie do czasu ustalenia, że pozwany miał możliwość uzyskania dokumentu wszczynającego postępowanie albo dokumentu równorzędnego w czasie umożliwiającym na przygotowanie obrony albo że podjęte zostały wszelkie niezbędne do tego czynności".

10. Zgodnie z art. 37 ust. 1 tego rozporządzenia, który znajduje się w sekcji 1, zatytułowanej „Uznawanie", rozdziału III, dotyczącego „[u]znawani[a]" i [w]ykonywani[a] [orzeczeń wydanych w państwie członkowskim]":

„Strona, która chce powołać się w państwie członkowskim na orzeczenie wydane w innym państwie członkowskim, przedstawia:

a) odpis orzeczenia spełniający warunki niezbędne do stwierdzenia jego autentyczności; oraz

b) zaświadczenie wydane zgodnie z art. 53".

11. Artykuł 39, należący do sekcji 2 rozdziału III, zatytułowanej „Wykonywanie”, stanowi:

„Orzeczenie wydane w państwie członkowskim, które jest wykonalne w tym państwie członkowskim, jest wykonalne w innym państwie członkowskim bez potrzeby stwierdzania jego wykonalności”.

12. Artykuł 42 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 stanowi:

„Do celów wykonania w państwie członkowskim orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim wnioskodawca przedstawia właściwemu organowi egzekucyjnemu:

a) odpis orzeczenia spełniający warunki niezbędne do stwierdzenia jego autentyczności; oraz

b) zaświadczenie wydane zgodnie z art. 53, potwierdzające wykonalność orzeczenia i zawierające wyciąg z orzeczenia, a w stosownych przypadkach również odpowiednie informacje o podlegających zwrotowi kosztach postępowania i naliczeniu odsetek”.

13. Artykuł 43 ust. 1 rozporządzenia stanowi:

„Jeżeli wystąpiono o wykonanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim, zaświadczenie wydane zgodnie z art. 53 zostaje doręczone osobie, wobec której występuje się o wykonanie orzeczenia przed pierwszym środkiem wykonawczym. Zaświadczenie doręczane jest wraz z orzeczeniem, jeżeli przedmiotowe orzeczenie nie zostało uprzednio doręczone tej osobie”.

14. Zgodnie z brzmieniem art. 53 rozporządzenia nr 1215/2012, który znajduje się w sekcji 4, zatytułowanej „Przepisy wspólne”:

„Na wniosek każdej zainteresowanej strony sąd pochodzenia wydaje zaświadczenie na formularzu określonym w załączniku I” [5].

B. Prawo austriackie

15. Z uwagi na przedmiot niniejszej opinii przedstawione poniżej rozważania dotyczą wyłącznie przepisów prawa proceduralnego.

16. Zgodnie z postanowieniem Oberster Gerichtshof (sądu najwyższego, Austria) [6] z dnia 17 września 2015 r., wydanym na podstawie rozporządzenia nr 44/2001 [7], § 7a ust. 1 [8] Gesetz über das Exekutions- und Sicherungsverfahren (Exekutionsordnung) [ustawy o postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym (kodeksu egzekucyjnego)] [9], w brzmieniu zmienionym, ma zastosowanie do zaświadczeń, o których mowa w art. 54 rozporządzenia nr 44/2001. Zgodnie z tym przepisem do wydania zaświadczenia właściwy jest sąd rozpoznający sprawę w pierwszej instancji.

17. Zgodnie z § 16 ust. 7 Bundesgesetz betreffend die Besorgung gerichtlicher Geschäfte durch Rechtspfleger [Rechtspflegergesetz (ustawy o referendarzach sądowych)] [10] z dnia 12 grudnia 1985 r. zadanie to wykonuje Rechtspfleger (referendarz sądowy).

5 W odniesieniu do odmiennego sformułowania tego przepisu i przepisu art. 54 rozporządzenia nr 44/2001 zob. pkt 39 niniejszej opinii.

6 Postanowienie nr 3Obl152/15x.

7 O ile mi wiadomo, żadne nowe postanowienie nie zostało wydane na podstawie rozporządzenia nr 1215/2012.

8 W brzmieniu mającym zastosowanie do przedmiotowego stanu faktycznego, obecnie art. 419 ust. 1.

9 RGBl. 79/1896, zwana dalej „EO”.

10 BGBl. 560/1985.

18. Zgodnie z pkt 7 postanowienia Oberster Gerichtshof (sądu najwyższego) postępowanie w sprawie wydania zaświadczenia w rozumieniu art. 54 rozporządzenia nr 44/2001 jest co do zasady regulowane przepisami proceduralnymi mającymi zastosowanie do postępowania głównego. Ponadto Oberster Gerichtshof orzekł w tym samym punkcie, że przepis § 84 ust. 1 EO (obecny § 411 ust. 1), który przewiduje postępowanie kontradyktoryjne, nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.

19. Zgodnie z § 7 ust. 3 EO możliwe jest wniesienie środka prawnego w celu pozbawienia mocy zaświadczeń wydanych z naruszeniem przepisów prawa lub w oparciu o błąd.

II. Okoliczności faktyczne sporu w postępowaniu głównym i pytanie prejudycjalne

20. BUAK jest podmiotem zbiorowym austriackiego prawa publicznego z siedzibą w Wiedniu (Austria), którego zadaniem jest pobieranie środków na fundusz urlopów płatnych oraz świadczeń z tytułu rozwiązania stosunku pracy pracowników sektora budowlanego zgodnie z Bauarbeiter-Urlaubs- und Abfertigungsgesetz 1972 (ustawą o urlopach i odprawach pracowników budowlanych [11]) z dnia 23 listopada 1972 r., z późniejszymi zmianami [12].

21. Gradbeništvo Korana z siedzibą w Słowenii jest przedsiębiorstwem, które delegowało pracowników na terytorium Austrii w celu realizacji przez nich robót budowlanych.

22. W dniu 18 października 2016 r. BUAK wniósł do Arbeits-und Sozialgericht Wien (sądu pracy i spraw społecznych w Wiedniu) powództwo przeciwko Gradbeništvo Korana, o, tytułem żądania głównego, zapłatę kwoty 38 477,50 EUR, odpowiadającej składce należnej od tej spółki, zgodnie z sekcją VIb BUAG, za dni pracy wykonanej przez znaczną liczbę oddelegowanych pracowników sektora budowlanego w Austrii w okresie od lutego 2016 r. do czerwca 2016 r.

23. Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2017 r., wydanym zaocznie, ponieważ Gradbeništvo Korana nie stawiła się na rozprawie wstępnej, która odbyła się w tym samym dniu, Arbeits- und Sozialgericht Wien (sąd pracy i spraw społecznych w Wiedniu) zasądził w całości zgodnie z żądaniem pozwu BUAK i wyznaczył termin 15 dni na dobrowolne wykonanie wyroku przez pozwaną spółkę. Powyższe orzeczenie, doręczone Gradbeništvo Korana z dniem 21 czerwca 2017 r., w związku z niewniesieniem środka zaskarżenia stało się prawomocne [13].

24. W celu wykonania wyroku BUAK wniosła do tego samego sądu w dniu 31 lipca 2017 r. wniosek o wydanie zaświadczenia na podstawie art. 53 rozporządzenia nr 1215/2012.

25. W związku ze złożonym wnioskiem sąd odsyłający zastanawia się nad możliwością zastosowania tego rozporządzenia, ponieważ zależy ona od tego, czy postępowanie, które doprowadziło do wydania wyroku z dnia 28 kwietnia 2017 r., należy do zakresu spraw cywilnych i handlowych w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012.

26. Uważa on, że pewne okoliczności mogłyby wskazywać, że postępowanie miało charakter publicznoprawny, chociaż w odniesieniu do pracowników oddelegowanych BUAK nie posiada uprawnień do wydawania tytułów egzekucyjnych, tak jak ma to miejsce w sytuacjach czysto wewnętrznych, oraz chociaż dochodząc zapłaty składek, BUAK musi wystąpić z powództwem przed Arbeits- und Sozialgericht Wien (sądem pracy i spraw społecznych w Wiedniu), którego właściwość ma charakter wyłączny.

11 BGBl. 414/1972, zwana dalej „BUAG".

12 BGBl. I 72/2016.

13 W postanowieniu odsyłającym nie przedstawiono jakichkolwiek wyjaśnień w przedmiocie tego, czy pozwany wiedział o toczącym się postępowaniu, ani też nie wskazano żadnej podstawy uzasadniającej wytoczenie powództwa przed sądem miejsca zamieszkania powoda, co stanowiło odstępstwo od zasady ustanowionej w art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012.

27. Sąd odsyłający wskazał także, że wyrokiem z dnia 19 listopada 2014 r.[14] Tribunal fédéral (sąd federalny, Szwajcaria) dokonał analizy podobnej procedury, prowadzonej w oparciu o sekcję VIb BUAG i orzekł, że biorąc pod uwagę stosunek podporządkowania istniejący między pracodawcą a BUAK, organ ten wykonuje względem pracodawcy prerogatywy władzy publicznej, a zatem takie postępowanie nie jest objęte zakresem stosowania art. 1 konwencji z Lugano[15].

28. W tych okolicznościach Arbeits- und Sozialgericht Wien (sąd pracy i spraw społecznych w Wiedniu) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 1 [rozporządzenia nr 1215/2012] należy interpretować w ten sposób, że sprawy, których przedmiotem jest dochodzenie przez Bauarbeiter-Urlaubs- und Abfertigungskasse (BUAK) roszczeń o składki od pracodawców w związku z delegowaniem [do Austrii] pracowników niemających zwykłego miejsca pracy w Austrii w celu świadczenia pracy lub w ramach wypożyczenia pracowników do Austrii lub od pracodawcy mającego siedzibę poza terytorium Austrii w związku z zatrudnieniem pracowników mających zwykłe miejsce pracy w Austrii, są »sprawami cywilnymi i handlowymi«, w których ma zastosowanie wymienione rozporządzenie, nawet wtedy gdy roszczenia BUAK o składki są oparte są na prywatnoprawnych stosunkach pracy i służą zaspokojeniu prywatnoprawnych, wynikających ze stosunków pracy z pracodawcami roszczeń pracowników o urlop i wynagrodzenie urlopowe, niemniej

– ani wysokości roszczenia pracowników o wynagrodzenie urlopowe wobec BUAK, ani też wysokości roszczeń BUAK o składki wobec pracodawców nie określa umowa lub układ zbiorowy, lecz rozporządzenie ministra federalnego,

– składki należne BUAK od pracodawców służą – oprócz pokrycia kosztów wynagrodzenia urlopowego podlegającego wypłaceniu pracownikom – również pokryciu kosztów administracyjnych BUAK, oraz

– BUAK przysługują w związku z dochodzeniem i egzekwowaniem roszczeń o takie składki z mocy prawa szersze uprawnienia niż osobie prywatnej poprzez to, że

  – pod rygorem kary pieniężnej pracodawcy są zobowiązani do dokonywania okazjonalnych, jak również regularnych, comiesięcznych bieżących zgłoszeń BUAK z zastosowaniem ustanowionego przez BUAK systemu komunikacji, do współdziałania i znoszenia działań kontrolnych BUAK, do zapewnienia wglądu w dokumenty dotyczące wynagrodzenia, działalności i w inne dokumenty oraz do udzielenia BUAK informacji, a także

  – w razie naruszenia przez pracodawców obowiązków zgłoszeniowych BUAK ma prawo do naliczenia składek należnych od pracodawców na podstawie własnych ustaleń, przy czym w tym przypadku roszczenie BUAK o składki istnieje w wysokości obliczonej przez BUAK niezależnie od faktycznych stosunków delegowania lub zatrudnienia?”.

29. Trybunał został w dniu 5 lipca 2018 r. poinformowany o wszczęciu postępowania upadłościowego w odniesieniu do Gradbeništvo Korana oraz o podtrzymaniu wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym przez sąd odsyłający[16].

14 Wyrok nr 5A_249/2014.

15 Ze względu na datę wydania tego wyroku musi on dotyczyć Konwencji o jurysdykcji i uznawaniu oraz wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisanej w dniu 30 października 2007 r., której zawarcie zostało zatwierdzone w imieniu Wspólnoty decyzją Rady 2009/430/WE z dnia 27 listopada 2008 r. (Dz.U. 2009, L 147, s. 1).

16 Według informacji uzyskanych podczas rozprawy zastosowanie znajduje rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. 2015, L 141, s. 19).

III. Analiza

30. W swoich uwagach na piśmie Komisja zwraca się do Trybunału o wypowiedzenie się, po raz pierwszy, w kontekście procedury wydawania zaświadczenia zgodnie z art. 53 rozporządzenia nr 1215/2012, w przedmiocie dopuszczalności pytania prejudycjalnego w świetle art. 267 TFUE, która zależy od kwalifikacji zadań wykonywanych przez organ krajowy.

31. Komisja twierdzi, że sąd pochodzenia, wyznaczony jako odpowiedzialny za wydawanie zaświadczenia, o którym mowa w art. 53 rozporządzenia nr 1215/2012, działa jako organ sądowy w ramach kontynuacji postępowania, które doprowadziło do wydania orzeczenia, które ma zostać wykonane, oraz że jest on właściwy do orzekania w przedmiocie zastosowania rozporządzenia na tym etapie, ponieważ wątpliwość ta nie mogła zostać rozstrzygnięta na etapie wydawania rozstrzygnięcia merytorycznego. Komisja wskazuje na logikę i cel rozporządzenia nr 1215/2012, a także na szczególne okoliczności sprawy związane z brakiem wniesienia przez pozwanego środka zaskarżenia, aby stwierdzić, że Trybunał jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na przedłożone mu pytanie.

32. Aby ocenić, czy w postepowaniu głównym spełnione są warunki dopuszczalności odesłania prejudycjalnego, zasadne wydaje się odniesienie się, w pierwszej kolejności, do zasad ustanowionych przez Trybunał w tym przedmiocie, a w szczególności do zasad mających zastosowanie do badania dopuszczalności wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez organ odpowiedzialny za wydanie zaświadczenia potwierdzającego, że dane orzeczenie stanowi europejski tytuł egzekucyjny [17].

33. Trybunał przypomniał z jednej strony, że „zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału o ile art. 267 TFUE nie uzależnia możliwości zwrócenia się do Trybunału od kontradyktoryjnego charakteru postępowania, w którego toku sąd krajowy przedkłada pytanie prejudycjalne, o tyle sądy krajowe są uprawnione do występowania do Trybunału wyłącznie wtedy, gdy wniesiona zostanie do nich sprawa i muszą wydać rozstrzygnięcie w ramach postępowania mającego na celu wydanie orzeczenia o charakterze sądowym” [18].

34. Z drugiej jednak strony Trybunał podkreślił także, że „chociaż wyrażenie »wydanie wyroku« w rozumieniu art. 267 akapit drugi TFUE obejmuje całe postępowanie prowadzące do wydania orzeczenia przez sąd odsyłający, to wyrażenie to należy interpretować szeroko, tak by uniknąć sytuacji, w której wiele kwestii proceduralnych zostałoby uznanych za niedopuszczalne i nie mogłoby stać się przedmiotem wykładni dokonywanej przez Trybunał i w której Trybunał nie byłby w stanie dokonać wykładni wszystkich przepisów prawa Unii, które sąd odsyłający jest zobowiązany stosować” [19].

35. Po drugie, należy dokonać uzgodnienia z dwoma poprzednimi orzeczeniami Trybunału, które dotyczyły zaświadczeń wydanych na mocy rozporządzeń nr 44/2001 oraz nr 805/2004.

17 Zobacz rozporządzenie (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych (Dz.U. 2004, L 143, s. 15). Należy wskazać, że mimo iż Trybunał wydał trzy wyroki w postępowaniach dotyczących zaświadczeń wydanych w celu ułatwienia uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych w państwie członkowskim [wyroki: z dnia 6 września 2012 r., Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531); z dnia 17 grudnia 2015 r., Imtech Marine Belgium (C-300/14, EU:C:2015:825); z dnia 16 czerwca 2016 r., Pebros Servizi (C-511/14, EU:C:2016:448)], to wyłącznie ostatnia z wymienionych spraw doprowadziła Trybunał do zajęcia stanowiska w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

18 Wyrok z dnia 16 czerwca 2016 r., Pebros Servizi (C-511/14, EU:C:2016:448, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).

19 Wyrok z dnia 16 czerwca 2016 r., Pebros Servizi (C-511/14, EU:C:2016:448, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo). Zobacz podobnie, w odniesieniu do rozporządzenia nr 805/2004, wyrok z dnia 17 grudnia 2015 r., Imtech Marine Belgium (C-300/14, EU:C:2015:825, pkt 47).

36. W wyroku z dnia 16 czerwca 2016 r., Pebros Servizi [20], wydanym na podstawie zasad opisanych powyżej, Trybunał orzekł, że „opatrzenie orzeczenia sądowego zaświadczeniem europejskiego tytułu egzekucyjnego stanowi czynność o charakterze sądowym” [21], potwierdzając tym samym analizę dokonaną w wyroku z dnia 17 grudnia 2015 r., Imtech Marine Belgium [22].

37. Natomiast z wyroku z dnia 6 września 2012 r., Trade Agency [23], wydanego przez Trybunał w ramach postępowania w przedmiocie środka prawnego wniesionego przeciwko stwierdzeniu wykonalności orzeczenia zaocznego wydanego w państwie członkowskim pochodzenia wraz z zaświadczeniem, o którym mowa w art. 54 rozporządzenia nr 44/2001 [24], można wywnioskować, że wydanie takiego zaświadczenia nie wymaga przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego przez sąd. Trybunał wskazał, że „w zakresie, w jakim sąd […] właściwy do wydania owego zaświadczenia nie jest koniecznie organem, który wydał orzeczenie, w przedmiocie którego wniesiono o stwierdzenie wykonalności, [zawarte w zaświadczeniu informacje dotyczące stanu faktycznego] mogą mieć jedynie charakter czysto oznajmujący, o wartości zwykłego powiadomienia [25]”.

38. Z wyroków tych wynika, że elementy istotne z punktu widzenia kwalifikacji czynności wykonywanych przez sąd pochodzenia na etapie wydawania zaświadczenia, o którym mowa w art. 53 rozporządzenia nr 1215/2012, należy wywodzić nie tylko z brzmienia przepisów, lecz również z systemu ustanowionego przez owo rozporządzenie i z jego celów.

39. Analiza tych elementów doprowadziła mnie do stwierdzenia, że mimo pewnych punktów wspólnych dla rozporządzenia nr 1215/2012 i rozporządzeń nr 44/2001 i nr 805/2004 żadne z wcześniej przyjętych przez Trybunał rozwiązań nie może tu znaleźć bezpośredniego zastosowania.

40. Należy bowiem wskazać przede wszystkim, że brzmienie art. 53 rozporządzenia nr 1215/2012 różni się od brzmienia art. 54 rozporządzenia nr 44/2001, któremu to przepisowi odpowiada. W art. 54 rozporządzenia nr 44/2001 wskazano, że „[s]ąd *albo inny właściwy organ* państwa członkowskiego, w którym wydane zostało orzeczenie, wystawia, na wniosek, zaświadczenie, używając formularza według załącznika V do niniejszego rozporządzenia” [26], natomiast art. 53 stanowi, że zaświadczenie wydawane jest przez „sąd pochodzenia”.

41. W dalszej kolejności należy wskazać, że postępowanie w sprawie wydania przez sąd zaświadczenia potwierdzającego wykonalność orzeczenia [27] należy odróżnić od postępowania w sprawie nadania danemu orzeczeniu zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego [28]. Wyrażenia te, zawarte w rozporządzeniach nr 805/2004 i 1215/2012 wskazują na znaczną różnicę między tymi dwoma procedurami. Zgodnie bowiem z art. 6 ust. 1 oraz art. 9 rozporządzenia nr 805/2004 nadanie zaświadczenia tytułu wykonawczego orzeczeniu dotyczącemu wierzytelności bezspornej przez sąd wydania poprzedza formalną czynność wydania zaświadczenia, co zostało wskazane przez Trybunał [29].

20 C-511/14, EU:C:2016:448.

21 Zobacz pkt 30 tego wyroku.

22 C-300/14, EU:C:2015:825, pkt 46, 47.

23 C-619/10, EU:C:2012:531.

24 Tytułem przypomnienia należy wskazać, że artykuł ten odpowiada art. 53 rozporządzenia nr 1215/2012.

25 Zobacz pkt 35 i 36 tego wyroku.

26 Podkreślenie własne.

27 Zobacz art. 42 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1215/2012. Należy wspomnieć o pkt 68 wyroku z dnia 28 kwietnia 2009 r., Apostolides (C-420/07, EU:C:2009:271), zgodnie z którym „[…] zaświadczenie, o którym mowa w art. 54 rozporządzenia nr 44/2001, stwierdza […] wykonalność w państwie członkowskim pochodzenia z dniem jego wystawienia”.

28 Zobacz tytuł artykułu 6 rozporządzenia nr 805/2004: „[…] zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego”.

29 Zobacz wyrok z dnia 17 grudnia 2015 r., Imtech Marine Belgium (C-300/14, EU:C:2015:825, pkt 45). Należy podkreślić, że w takim przypadku możliwość zastosowania rozporządzenia nr 805/2004 jest weryfikowana na etapie poprzedzającym wydanie zaświadczenia w odniesieniu do orzeczenia.

42. Wreszcie należy stwierdzić, że o ile – na podobieństwo rozporządzenia nr 805/2004 – rozporządzenie nr 1215/2012 ustanawia zasadę zniesienia procedury exequatur, o tyle w tym drugim rozporządzeniu zniesienie to nie jest uzależnione od spełnienia jakichkolwiek warunków wstępnych. Ta istotna zmiana, która została wprowadzona w drodze przekształcenia rozporządzenia nr 44/2001 i uprościła stwierdzenie wykonalności, wynika z wyrażonej w art. 39 rozporządzenia nr 1215/2012 zasady bezpośredniej wykonalności [30]. Przepis ten należy odczytywać w świetle motywu 26 tego samego rozporządzenia, zgodnie z którym „orzeczenie wydane przez sądy państwa członkowskiego powinno być traktowane tak, jak gdyby zostało wydane w wezwanym państwie członkowskim".

43. Dlatego też do wykonania w państwie członkowskim orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim zgodnie z art. 42 rozporządzenia nr 1215/2012 wystarczające jest przekazanie kopii tego orzeczenia i zaświadczenia, o którym mowa w art. 53 tego rozporządzenia.

44. Rzeczone zaświadczenie stanowi zatem fundament realizacji zasady bezpośredniej wykonalności orzeczenia wydanego w państwach członkowskich. Innymi słowy – bez tego dokumentu orzeczenie nie jest w stanie „swobodnie krążyć w europejskim obszarze sądowniczym" [31], co nie miało miejsca w ramach systemu ustanowionego przez rozporządzenie nr 44/2001 [32].

45. W związku z tym, w celu ułatwienia zrozumienia orzeczenia, które ma zostać wykonane, stworzono zastępujące je zaświadczenie [33], którego tłumaczenie [34] względnie tłumaczenie orzeczenia, które ma zostać wykonane, nie będzie obowiązujące w każdym przypadku [35].

46. Skuteczność tego systemu, która uzasadniała dodanie wielu rubryk w zaświadczeniu, opiera się na jakości kontroli sprawowanej przez sąd pochodzenia na etapie wydawania orzeczenia, które posłużą następnie za podstawę sporządzenia zaświadczenia. Jakiekolwiek dalsze kontrole nie są już przeprowadzane przez właściwy sąd w wezwanym państwie członkowskim. W przypadku wniosku o wykonanie orzeczenia wyłącznie osoba, w stosunku do której ma ono zostać wykonane, może zwrócić się do tego sądu, aby ocenił on podniesione przyczyny odmowy uznania [36] lub wykonania [37]. Właśnie ze względu na tę możliwość zaświadczenie wydane zgodnie z art. 53 rozporządzenia nr 1215/2012 winno być, na podstawie art. 43 tegoż rozporządzenia, doręczone osobie, wobec której występuje się o wykonanie orzeczenia przed pierwszym środkiem wykonawczym.

30 Zasada ta ma stanowić uzupełnienie zasady uznawania orzeczeń z mocy prawa, która to zasada opiera się na wzajemnym zaufaniu między państwami członkowskimi, o czym przypomina również motyw 26 rozporządzenia nr 1215/2012. Zobacz także wyrok z dnia 9 marca 2017 r., Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193, pkt 52, 53).

31 Wyrażenie użyte w wyroku z dnia 16 czerwca 2016 r., Pebros Servizi (C-511/14, EU:C:2016:448, pkt 27) w sprawie europejskiego tytułu egzekucyjnego.

32 Zobacz wyrok z dnia 6 września 2012 r., Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, pkt 36).

33 Zobacz art. 42 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1215/2012, zgodnie z którym „zaświadczenie […] zawiera[…] wyciąg z orzeczenia, a w stosownych przypadkach również odpowiednie informacje o podlegających zwrotowi kosztach postępowania i naliczeniu odsetek".

34 Zobacz art. 42 ust. 3 tego rozporządzenia.

35 Zobacz w odniesieniu do warunków, w jakich tłumaczenie orzeczenia, które ma zostać wykonane, może jednak być wymagane przez właściwy organ egzekucyjny lub w stosownych przypadkach przez osobę, wobec której ma ono zostać wykonane, odpowiednio, art. 42 ust. 4 oraz art. 43 ust. 2 tego rozporządzenia.

36 Zobacz art. 45 rozporządzenia nr 1215/2012.

37 Zobacz art. 46 rozporządzenia nr 1215/2012.

47. W tych okolicznościach sąd, do którego złożono wniosek o wydanie zaświadczenia, musi przede wszystkim powielić dane zawarte w orzeczeniu podlegającym wykonaniu [38]. Nie przystępuje on do kontroli spełnienia określonych wymagań uzasadniających zniesienie procedury exequatur, jak miało to miejsce w przypadku wcześniejszych instrumentów [39], gdy odstąpienie od procedury exequatur było powiązane czy to z weryfikacją szczególnych gwarancji [40], czy z przeprowadzeniem postępowania według ściśle sprecyzowanych zasad, określonych w niektórych rozporządzeniach [41].

48. W związku z tym wydaje mi się, że w przypadku wniosku o wydanie zaświadczenia na podstawie art. 53 rozporządzenia nr 1215/2012 należy brać pod uwagę dwa przypadki.

49. Jeżeli sąd pochodzenia uznał się za właściwy do wydania zaświadczenia, ponieważ orzeczenie podlegające wykonaniu zawiera wszystkie wymagane dane, akt wydania zaświadczenia nie ma charakteru sądowego. Nawet jeżeli zaświadczenie jest elementem kluczowym w procesie wykonania orzeczenia, przewidzianym w rozporządzeniu nr 1215/2012, jego charakter nie różni się w takim wypadku od zidentyfikowanego przez Trybunał charakteru zaświadczenia, o którym mowa w art. 54 rozporządzenia nr 44/2001 [42].

50. Ponadto ponieważ art. 53 rozporządzenia nr 1215/2012 nie precyzuje, kto w ramach sądu wydania orzeczenia jest właściwy do wydania takiego zaświadczenia [43], może ono zostać wydane także przez organ niebędący sądem. W takim przypadku pytanie skierowane do Trybunału nie ma racji bytu.

38 W tym względzie wydaje się zrozumiałe, że w miarę możliwości ewentualne trudności były uwzględnione w momencie sporządzania wyroku.

39 Z wyjątkiem art. 16–18 rozporządzenia (WE) nr 1346/2000 Rady z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. 2000, L 160, s. 1), uchylonego rozporządzeniem 2015/848, zastąpionych, w tym samym brzmieniu, art. 19–21 tego rozporządzenia dotyczącymi uznawania i bezpośrednich skutków orzeczenia o wszczęciu postępowania upadłościowego. Zobacz także art. 17 rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych (Dz.U. 2009, L 7, s. 1), który uzależnia zniesienie procedury exequatur od zastosowania Protokołu haskiego z dnia 23 listopada 2007 r. o prawie właściwym dla zobowiązań alimentacyjnych w państwie członkowskim, w którym orzeczenie zostało wydane, bez względu na stosowane przepisy proceduralne lub sprzeciw pozwanego.

40 W odniesieniu do roszczeń bezspornych zob. także rozporządzenie nr 805/2004 oraz wyrok z dnia 16 czerwca 2016 r., Pebros Servizi (C-511/14, EU:C:2016:448, pkt 25, 26 i przytoczone tam orzecznictwo). W tym względzie można zauważyć, że od momentu wejścia w życie rozporządzenia nr 1215/2012 jedyny interes w zastosowaniu rozporządzenia nr 805/2004 polega na przestrzeganiu oferowanych przez nie gwarancji, skoro domniemanie uznania roszczenia jest oparte na stwierdzeniu, że strona, od której zasądzono zapłatę, nie uczestniczyła w postępowaniu.

41 Zobacz rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz.U. 2006, L 399, s. 1) oraz rozporządzenie (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń (Dz.U. 2007, L 199, s. 1).

42 Zobacz wyrok z dnia 6 września 2012 r., Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, pkt 36, 37). Należy zauważyć, że orzeczenie to dotyczyło informacji o postępowaniu zaocznym wskazywanych w danej rubryce formularza, który nie uległ zmianie w rozporządzeniu nr 1215/2012.

43 Porównaj wyrok z dnia 17 grudnia 2015 r., Imtech Marine Belgium (C-300/14, EU:C:2015:825, pkt 44) dotyczący pojęcia „sądu pochodzenia", o którym mowa w art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 805/2004.

51. Jednakże jeżeli, tak jak w niniejszej sprawie, sąd pochodzenia nie wypowiedział się na etapie wydawania rozstrzygnięcia [44] w przedmiocie możliwości stosowania rozporządzenia nr 1215/2012 [45] i nie jest oczywiste, że spór dotyczy zakresu stosowania tego rozporządzenia, to na sądzie tym ciąży obowiązek dokonania kontroli sądowej, zgodnie z krajowymi przepisami procesowymi, w ramach postępowania z wniosku o wydanie zaświadczenia albo w postępowaniu w przedmiocie środka prawnego [46] wniesionego od decyzji o odmowie jego wydania.

52. W tych okolicznościach sąd pochodzenia nie uzupełnia i nie interpretuje wydanego orzeczenia w celu wypełnienia niektórych rubryk wymaganych w zaświadczeniu w przypadku orzeczenia niepełnego bądź niedokładnego [47]. Weryfikacja właściwości danego sądu do wydania zaświadczenia stanowi kontynuację postępowania w przedmiocie wydania rozstrzygnięcia w fazie mającej na celu zapewnienie natychmiastowej wykonalności wydanego orzeczenia. Sąd pochodzenia musi zatem podjąć decyzję, którą uzasadnia, zgodnie z szeroką interpretacją pojęcia „postępowania mającego zakończyć się wydaniem orzeczenia sądowego [48]", czy jest uprawniony, aby zwrócić się do Trybunału z pytaniem. Zależą od tego bezpośrednio pewność prawa i szybkie wykonanie orzeczenia wydanego w państwie członkowskim pochodzenia.

53. W mojej ocenie taka sytuacja jest podobna do sytuacji, w której sąd pochodzenia ma dokonać wykładni treści niektórych rubryk zaświadczenia w odniesieniu do specyfiki swojego prawa krajowego [49] lub orzec w przedmiocie właściwości sądu rozpatrującego sprawę co do istoty w przypadku orzeczenia ustanawiającego środki tymczasowe lub zabezpieczające [50]. Sąd pochodzenia wykonuje wówczas funkcje sądownicze, co uzasadnia jego uprawnienie do zwrócenia się do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

54. Taka kwalifikacja sądu w rozumieniu art. 267 TFUE musi jednak moim zdaniem pozostać wyjątkiem. W istocie nie może dochodzić na etapie wykonania orzeczenia do „wszczęcia nowego procesu" [51], ponieważ podważałoby to cel rozporządzenia nr 1215/2012 oraz naruszało prawa dłużników [52]. Należy bowiem przypomnieć o niekontradyktoryjnym charakterze postępowania w sprawie wydania zaświadczenia. Co więcej, dłużnik, któremu doręczono zaświadczenie [53], może

44 Wątpliwość taka może się też pojawić po raz pierwszy na etapie transgranicznego wykonania orzeczenia wydanego w sporze krajowym. Zobacz w tym względzie sprawa Weil (C-361/18), obecnie w toku przed Trybunałem.

45 W tym względzie należy podkreślić, że – w przeciwieństwie do tego, co podniosła Komisja w pkt 16 swoich uwag pisemnych – pozwany, który ma miejsce zamieszkania w jednym państwie członkowskim, został pozwany przed sąd innego państwa członkowskiego i nie stawia się, powinien zachować szczególną czujność w odniesieniu do stosowania rozporządzenia nr 1215/2012. Z jednej bowiem strony, jak wynika z motywu 13 tego rozporządzenia, wspólne europejskie przepisy dotyczące kompetencji muszą zostać zweryfikowane, a z drugiej strony, zgodnie z art. 28 wspomnianego rozporządzenia, sąd stwierdza z urzędu brak swej jurysdykcji, jeżeli jego jurysdykcja nie wynika z przepisów niniejszego rozporządzenia, oraz powinien przystąpić do ustalenia, czy zostało poszanowane prawo pozwanego do obrony. W tym względzie należy przypomnieć, że Trybunał orzekł, że „pytania dotyczące zakresu stosowania przepisów konwencji [z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 1972, L 299, s. 32), w brzmieniu zmienionym przez kolejne konwencje związane z przystępowaniem nowych państw do konwencji] mające na celu ustalenie jurysdykcji międzynarodowej powinny być uważane za zadawane w interesie publicznym" [wyrok z dnia 19 stycznia 1993 r., Shearson Lehman Hutton (C-89/91, EU:C:1993:15, pkt 10)].

46 Podobnie jak w wyrokach: z dnia 19 października 1995 r., Job Centre (C-111/94, EU:C:1995:340, pkt 11); z dnia 25 czerwca 2009 r., Roda Golf & Beach Resort (C-14/08, EU:C:2009:395, pkt 37); a także we wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w sprawie Logistik XXL (C-135/18), obecnie w toku przed Trybunałem.

47 W takich przypadkach, w mojej ocenie, zastosowanie znajdą inne procedury przewidziane w prawie krajowym, ponieważ na etapie wydawania zaświadczenia postępowanie nie ma charakteru kontradyktoryjnego.

48 Zobacz pkt 31 i nast. niniejszej opinii.

49 Zobacz wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w sprawie Logistik XXL (C-135/18), obecnie w toku przed Trybunałem, który dotyczy rubryki 4.4 formularza zawartego w załączniku I do rozporządzenia nr 1215/2012. W owym przypadku sąd państwa pochodzenia orzekł, że orzeczenie w sprawie zapłaty pewnej kwoty jest tymczasowo wykonalne, pod warunkiem złożenia zabezpieczenia przez wierzyciela. Wierzyciel ten może ograniczyć wykonanie orzeczenia do określonej kwoty wierzytelności (i w konsekwencji – ograniczyć udzielaną przez siebie gwarancję) lub do środków zabezpieczających, po upływie terminu, bez konieczności wnoszenia gwarancji.

50 Zobacz rubryka 4.6.2 formularza zawartego w załączniku I do rozporządzenia nr 1215/2012 oraz w szczególności uwagi A. Nuyts „La refonte du règlement Bruxelles I", *Revue critique de droit international privé*, Dalloz, Paris, 2013, s. 1–64, w szczególności s. 27 (pkt 23, 24).

51 Wyrażenie zapożyczone z wyroku z dnia 13 października 2011 r., Prism Investments (C-139/10, EU:C:2011:653, pkt 31).

52 W sprawie przestrzegania prawa do obrony zobacz motyw 29 rozporządzenia nr 1215/2012.

53 Przy tej okazji należy moim zdaniem poinformować o powodach odmowy uznania lub wykonania przewidzianych w rozporządzeniu nr 1215/2012, w tym w szczególności tych opartych na zasadach ochrony słabszej strony. Zobacz w tym względzie sprawa Salvoni (C-347/18), obecnie w toku przed Trybunałem.

wnieść środek prawny przeciwko skutkom zaświadczenia wyłącznie w granicach przewidzianych w art. 45[54] rozporządzenia nr 1215/2012. Tymczasem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału są one interpretowane wąsko, aby na tym etapie postępowania pozwany prawidłowo zawiadomiony o toczącym się postępowaniu nie mógł podnosić zarzutów, takich jak możliwość stosowania tego rozporządzenia, które mógł był podnieść przed sądem orzekającym co do istoty sprawy lub w procedurze odwoławczej[55].

55. Mając na uwadze całość powyższych rozważań, uważam, że sąd, do którego złożono wniosek o wydanie zaświadczenia zgodnie z art. 53 rozporządzenia nr 1215/2012 i który ma wątpliwości dotyczące możliwości zastosowania powyższego rozporządzenia w razie braku orzeczenia w tej kwestii, jest uprawniony do wystąpienia do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym.

56. W związku z tym proponuję, aby Trybunał stwierdził, że w przypadku wątpliwości co do możliwości zastosowania rozporządzenia nr 1215/2012 wydanie zaświadczenia zgodnie z art. 53 tego rozporządzenia wymaga przeprowadzenia badania sądowego, w ramach którego sąd krajowy jest uprawniony do wystąpienia do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym, a zatem można stwierdzić, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest dopuszczalny.

IV. Wnioski

57. W świetle powyższych rozważań proponuję, aby Trybunał orzekł, iż w przypadku braku pewności co do możliwości zastosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych wydanie zaświadczenia zgodnie z art. 53 tego rozporządzenia wymaga przeprowadzenia badania sądowego, w ramach którego sąd krajowy jest uprawniony do wystąpienia do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym, a zatem można stwierdzić, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeits- und Sozialgericht Wien (sąd pracy i spraw społecznych w Wiedniu, Austria) jest dopuszczalny.

54 Zobacz także odesłanie do tych postanowień w art. 46 tego rozporządzenia. W przedmiocie weryfikacji poszanowania prawa do obrony zob. wyrok z dnia 6 września 2012 r., Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, pkt 37, 38), który w mojej ocenie można odnieść także do rozporządzenia nr 1215/2012, ponieważ załącznik I zawiera ten sam formularz, który znajduje się w załączniku V do rozporządzenia nr 44/2001, a który stanowił przedmiot dyskusji w owej sprawie. Jednakże motyw 30 rozporządzenia nr 1215/2012 przewiduje, że strona sprzeciwiająca się wykonaniu orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim powinna – w zakresie, w jakim to możliwe, i zgodnie z systemem prawnym wezwanego państwa członkowskiego – móc powołać się w tym samym postępowaniu także na podstawy odmowy przewidziane w prawie krajowym, w terminach określonych w tym prawie. W ten sposób powinny zostać przezwyciężone trudności badane w wyroku z dnia 13 października 2011 r., Prism Investments (C-139/10, EU:C:2011:653).

55 Zobacz wyroki: z dnia 16 lipca 2015 r., Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471); z dnia 25 maja 2016 r., Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349). W przeciwnym wypadku, jeżeli chodzi o możliwość zastosowania rozporządzenia nr 1215/2012, oznaczałoby to, że sąd wezwanego państwa członkowskiego może dokonywać kontroli oceny dokonanej przez sąd pochodzenia.